

Одкровення Ісуса Христа — номер один

Насіння Одкровення: Розкриття пророчого гобелена від притч до останнього попередження

Jeff Pippenger
2023-07-29

Сполучені Штати чітко ідентифіковані в Біблії. Є кілька біблійних уривків, які чітко ідентифікують Сполучені Штати наприкінці світу. У тринадцятому розділі Одкровення Сполучені Штати — це другий, або дворогий звір, що виходить із землі і забороняє всьому світу купувати чи продавати — за винятком тих, хто має знак звіра.

І я побачив іншого звіра, що виходив із землі; і мав він два роги, подібні до ягнячих, а говорив, як дракон. І він здійснює всю владу першого звіра перед ним і примушує землю та тих, хто живе на ній, поклонитися першому звірові, в якого смертельна рана загоїлася. І творить великі знамення, так що й вогонь зводить із неба на землю перед людьми, і зводить мешканців землі тими чудесами, які йому дано було чинити перед звіром, кажучи мешканцям землі, щоб вони зробили образ звіра, який мав рану від меча й ожив. І дано йому було вдихнути дух у образ звіра, щоб образ звіра і заговорив, і зробив так, щоб усіх, хто не поклониться образу звіра, було вбито. І він робить так, що всім — малим і великим, багатим і бідним, вільним і рабам — було дано знак на їхню правицю або на їхні чола; і щоб ніхто не міг ні купувати, ні продавати, крім того, хто має знак, або ім'я звіра, або число його імені.

Ось мудрість. Хто має розум, нехай обчислить число звіра: бо це число людини; і число його — шістсот шістдесят шість. Об'явлення 13:11–18.

У цьому уривку є сім головних пророчих ознак, пов'язаних із дворогим звіром із землі. Він здійснює владу звіра, який йому передував; він примушує всіх у світі поклонитися звірові, який був перед ним; він творить великі чудеса, які бачать усі люди; він обманює весь світ і наказує світові зробити образ звіра, який був перед ним; він дає життя образу звіра, і той говорить; він під загрозою смерті примушує весь світ поклонитися образу звіра; і він примушує весь світ прийняти знак або на чолі, або на руці та забороняє купувати й продавати тим, хто не має знака, імені чи числа звіра.

Діло обману, здійснене звіром, що «піднімається з землі» в одинадцятому вірші, настільки оманливе й потужне, що він «зводить тих, хто мешкає на землі». Увесь світ буде введений в оману Сполученими Штатами. Тобто, за винятком Божої церкви, увесь світ буде введений в оману, щоб прийняти знак антихриста. Пророчі події, які передують цьому всесвітньому обману, вже розгортаються.

Є історії з Біблії, які знає більшість людей, хай навіть лише поверхово. Більшість чула про протистояння між Мойсеєм і фараоном, Даниїлом і Навуходоносором або Ісусом і Пилатом. Люди знають ці біблійні історії на різних рівнях розуміння, але не обов'язково

усвідомлюють, що біблійне пророцтво прямо й дуже конкретно називає царів і царства. Так, безперечно, було у випадку з Мойсеєм, Даниїлом і Христом. Єгипет, Вавилон і Рим були конкретно названі в біблійному пророцтві задовго до тієї історії, у якій вони виконали передбачення щодо своїх відповідних царств. Бог ніколи не змінюється.

Бо Я Господь, не змінююся; тому ви, сини Якова, не загинули. Малахії 3:6.

Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки той самий. Євреїв 13:8.

Той факт, що Бог ніколи не змінюється, дозволяє нам застосувати просту логіку до нашого розгляду дворогого звіра із землі з тринадцятого розділу Об'явлення. Оскільки ми знаємо, що Бог дав пророцтва, які безпосередньо ідентифікують царства Єгипту, Вавилону й Риму в міру того, як кожне з них взаємодіяло з Божою Церквою та переслідувало її, ми можемо встановити деякі факти щодо звіра із землі з тринадцятого розділу Об'явлення. Звір із землі, так само як Єгипет, Вавилон і Рим, буде прямо ідентифікований у біблійному пророцтві завчасно — до настання історичних подій, у яких здійсниться пророцтво стосовно тієї нації. Я кажу, що ми можемо встановити цей факт на підставі дуже простого, але важливого біблійного правила. Це правило визначає, що істина встановлюється на підставі свідчення двох.

За свідченням двох або трьох свідків буде страчений той, хто заслуговує на смерть; але за свідченням одного свідка він не буде страчений. Повторення Закону 17:6.

Не повстане один свідок проти людини за будь-яке беззаконня чи за будь-який гріх, у всякому гріху, яким він згрішить; за свідченням двох або трьох свідків буде підтверджена справа. Повторення Закону 19:15.

Це вже втретє я приходжу до вас. При устах двох або трьох свідків стане кожне слово. 2 Коринтян 13:1.

Проти пресвітера не приймай звинувачення, хіба що при двох чи трьох свідках. 1 Тимофія 5:19.

Біблійне пророцтво передбачило загибель давнього Єгипту, коли Бог розібрався з бунтівним фараоном Єгипту. Біблійне пророцтво передбачило піднесення та падіння давнього Вавилону, водночас розбираючись із бунтівними царями Вавилону. Біблійне пророцтво передбачило піднесення та падіння імперії язичницького Риму і виявило та розібралося з корумпованими представниками Риму. Послідовність незмінного Божого характеру свідчить, що найзначніше царство, згадане в біблійному пророцтві - земний звір із тринадцятого розділу Об'явлення - безперечно буде ідентифіковане біблійним пророцтвом.

Коли сповниться пророцтво про звіра, що виходить із землі, з тринадцятого розділу Об'явлення, Божа церква перебуватиме у протистоянні з політичним і релігійним керівництвом цього земного звіра, як це пророко показано Мойсеєм, Даниїлом і Христом. Пророча роль Сполучених Штатів наприкінці світу є головною темою біблійного пророцтва. Розглядаючи біблійні свідчення, що окреслюють роль Сполучених Штатів у біблійному пророцтві, ми застосовуватимемо правила, які містяться в самій Біблії, бо Боже

Слово не потребує людського визначення. Давньому Ізраїлеві були дані обрядові правила, правила щодо здоров'я, десять моральних правил, правила для землеробства і так далі. Бог — Бог порядку.

Нехай усе чиниться пристойно та впорядковано. 1 Коринтян 14:40.

У Біблії немає жодного свідчення, яке б вказувало на те, що людина буде благословенна, просто ігноруючи правила, дані Богом. Хто може сподіватися на благословення, якщо ігнорує правила тлумачення пророцтв, встановлені у Біблії самою Біблією для вивчення пророцтв?

Ходіть же, і розсудімося, говорить Господь: хоч би були гріхи ваші як багрянець, — стануть білими, як сніг; хоч би були червоні, як пурпур, — стануть як вовна. Ісаїя 1:18.

Застосовуючи біблійні правила, ми дозволимо Біблії визначити й підтвердити, чи ці правила справжні чи хибні. Як і з усіма різноманітними Божими правилами, завжди існує сатанинська підробка цих правил. Тому необхідно, щоб коли правило застосовують для встановлення істини, і визначена істина, і застосоване правило були перевірені.

Улюблені, не кожному духові вірте, але випробуйте духів, чи вони від Бога, бо багато лжепророків вийшло у світ. 1 Івана 4:1.

Ще одна мета, крім визначення пророчої ролі Сполучених Штатів у цьому дослідженні, — виявити таємне послання з книги Одкровення, яке Ісус тримав прихованим аж до цього покоління.

Таємне належить Господу, нашому Богові, а відкрите — нам і нашим дітям навіки, щоб ми виконували усі слова цього закону. Второзаконня 29:29.

Божі пророчі таємниці, які відкриваються, мають на меті дати змогу тим, хто приймає цю таємницю, дотримуватися Його закону. Люди можуть дотримуватися Його закону лише якщо він написаний на їхніх серцях. Таємниця, що розпечатується в книзі Об'явлення, є частиною процесу, коли Святий Дух пише Божий закон на нашому внутрішньому естві та на наших серцях. Таємниця, що відкривається Божому народові, коли й якщо її приймають вірою, утверджує Новий Завіт.

Ось настають дні, говорить Господь, коли я укладу новий заповіт з домом Ізраїля і з домом Юди; не такий, як заповіт, що я уклав із їхніми батьками в день, коли взяв їх за руку, щоб вивести їх із землі Єгипетської; мій заповіт вони порушили, хоч я був їм чоловіком, говорить Господь; але такий буде заповіт, що я укладу з домом Ізраїля: після тих днів, говорить Господь, я покладу мій закон у їхню внутрішність і напишу його на їхніх серцях; і буду їхнім Богом, а вони будуть моїм народом. Єремії 31:31-33.

«В останні дні історії цієї землі Божий завіт з Його народом, що дотримується заповідей, має бути відновлений». Review and Herald, 26 лютого 1914 р.

Одкровення 1:1–3 Останнє попереджувальне послання:

Об'явлення Ісуса Христа, яке Бог дав йому, щоб показати своїм рабам те, що має незабаром статися; і він послав і сповістив це через свого ангела своєму рабові Іванові: який засвідчив Слово Боже і свідчення Ісуса Христа, а також усе, що бачив. Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова цього пророцтва, і зберігають те, що написано в ньому, бо час близький. Об'явлення 1:1-3.

Перші три вірші першого розділу книги Об'явлення вказують на те, що "Об'явлення Ісуса Христа" є останнім посланням для людства. Це очевидно є посланням, бо "Об'явлення Ісуса Христа" було дане Йому від Небесного Отця, щоб показати Його слугам те, що "має незабаром статися".

Нам кажуть зважити на те, що «Святий Дух так влаштував обставини, як у даруванні пророцтва», а також «у зображених подіях».

«Святий Дух так влаштував справи — як у даруванні пророцтва, так і в зображених подіях, — щоб навчити, що людський діяч має бути усунений з виду, схованим у Христі, а Господь Бог неба і Його закон мають бути звеличені. Читайте книгу Даниїла. Пригадайте, пункт за пунктом, історію царств, представлених там». Свідчення для служителів, 112.

«Зображені події», а також «передання пророцтва» в перших трьох віршах першого розділу Об'явлення конкретно ілюструють поетапний процес того, як Бог спілкується з людьми, а також визначають, що повідомлення, яке передається, називається «Об'явлення Ісуса Христа».

Потім Ісус Христос зробив із посланням, яке він отримав від Бога, дві речі. Він послав це послання через свого ангела і також показав своє послання через того ангела. Його ангел тоді приніс це послання пророкові Івану, який записав його і надіслав до церков для нас із вами. Перші три вірші були "так сформовані" "Святим Духом", щоб підкреслити і "послання", і "процес комунікації", задіяний у переданні послання.

Три вірші, які ми розглядаємо, представляють остаточне послання людству, але не просто остаточне послання — що важливіше, ці три вірші являють собою останнє «попереджувальне» послання для планети Землі. Ознака «попередження» цього послання стає очевидною тоді, коли певну категорію людей названо «блаженними» за те, що вони прочитали, почули і дотрималися написаного в ньому. Є категорія людей, які не читатимуть і не слухатимуть попередження, подане як «Об'явлення Ісуса Христа». Вони не можуть бути блаженними. Очевидно, що якщо є категорія, яка є блаженною за читання, слухання й дотримання написаного, то є й така, яка не є блаженною. Чи буде людина читати, слухати й дотримуватися послання Об'явлення Ісуса Христа? Якщо так — така людина буде блаженною; якщо ні — буде проклятою.

"Каже пророк: 'Блаженний, хто читає' — є такі, що відмовляються читати; благословення не для них. 'І ті, що слухають' — є також такі, які відмовляються слухати що-небудь щодо пророцтв; благословення не для цієї категорії. 'І дотримуються того, що в ній написано' — багато хто відмовляється зважати на застереження та настанови, що

містяться в Об'явленні; жоден із них не може претендувати на обіцяне благословення. Усі, хто висміює теми пророцтва й глузує з символів, урочисто поданих тут, усі, хто відмовляється змінити своє життя й підготуватися до приходу Сина Людського, залишаться без благословення." Велика боротьба, 341.

Вираз «час близький» у третьому вірші вказує, що йдеться про конкретний час, коли в історії настає остання попереджувальна звістка. «Час» — (конкретний час) «близький». Конкретний час ось-ось настане, бо він близький, і Божий народ (представлений Іваном) розуміє звістку ще до того, як настане цей «час». Іван написав книгу Об'явлення приблизно наприкінці першого століття, однак ці вірші вказують, що в історії настане момент, задовго після 100 року, коли буде проголошена остаточна попереджувальна звістка. Коли цей «час» «близький», звістка, яка вказує на «те, що має незабаром статися», буде відкрита Божим слугам.

У цій серії статей Біблія та праці Еллен Уайт будуть використовуватися як авторитет для підкріплення тлумачення цитованих нами біблійних уривків.

Ми також посилатимемося на правила пророчого тлумачення, укладені Вільямом Міллером, а також на правила, визначені у збірці під назвою «Пророчі ключі». Ми також застосуємо пророче дослідження під назвою «Таблиці Авакума».

Ми не маємо наміру визначати кожне правило, яке застосовуємо. Задля стислості ми просто посилатимемося на збірку «Prophetic Keys» для тих, хто бажає прочитати більш детальне обґрунтування правила. У серії «Habakkuk's Tables» ми маємо намір вказати на окремі презентації, де тему, якої ми лише побіжно торкнемося, розглянуто ґрунтовніше.

У процесі вивчення книги Об'явлення ми заохочуємо публічні відгуки, але відповідатимемо лише на повідомлення, які сприяють триваючому дослідженню. Сфера нашого обговорення охоплюватиме поточну серію презентацій, пророчі правила, які ми застосовуємо, та інформацію, що міститься в Таблицях Авакума.

Об'явлення Ісуса Христа, яке Бог дав йому, щоб показати своїм рабам те, що має незабаром статися; і він послав і сповістив це через свого ангела своєму рабові Іванові: який засвідчив Слово Боже і свідчення Ісуса Христа, а також усе, що бачив. Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова цього пророцтва, і зберігають те, що написано в ньому, бо час близький. Об'явлення 1:1-3.

Грецьке слово, яке перекладають як «signified», означає «indicate». Він надіслав послання через «свого» ангела і вказав на нього через «свого» ангела. «Його» ангел — Гавриїл.

Слова ангела: «Я — Гавриїл, що стою перед Богом», показують, що він займає високе становище у небесних дворах. Коли він прийшов із звісткою до Даниїла, він сказав: «Ніхто не підтримує мене в цьому, окрім Михаїла [Христа], вашого Князя». Даниїла 10:21. Про Гавриїла Спасителя говорить в Об'явленні, кажучи, що «Він послав і сповістив це через Свого ангела Своєму рабові Іванові». Об'явлення 1:1. Бажання віків, 99.

Ангел Гавриїл посланий зі звісткою, і ангел Гавриїл також представляє цю звістку. Коли людство доходить до того моменту в історії, коли «час близький» для проголошення останньої попереджувальної звістки, цю останню звістку представлено ангелом. У книзі Об'явлення «звістки» часто представлені як ангели, і, звісно, грецьке слово, перекладене як «ангел» в Об'явленні, означає «посланець».

Кожне об'явлення Божої істини, що з'являлося протягом історії, безперечно є об'явленням Ісуса Христа, але Об'явлення Ісуса Христа в першому розділі Книги Об'явлення є остаточним попередженням для людства, і воно відбувається в конкретний момент, який подано як «час». Є ще один уривок у Книзі Об'явлення, де Іван згадує, що «час близько». Той інший уривок дає друге свідчення, щоб перевірити початкові твердження, які я зробив щодо віршів від першого до третього.

І він сказав мені: Ці слова вірні та істинні; і Господь Бог святих пророків послав Свого ангела, щоб показати Своїм рабам те, що має незабаром статися. Ось, Я незабаром прийду: блаженний, хто зберігає слова пророцтва цієї книги.

І я, Іван, бачив ці речі й чув їх. І коли я почув і побачив, упав ниць до ніг ангела, щоб поклонитися йому, який показав мені ці речі.

Тоді каже він мені: Гляди, не роби цього; бо я співслуга тобі, і братам твоїм — пророкам, і тим, що зберігають слова цієї книги; поклонися Богові.

І він сказав мені: Не запечатуй слів пророцтва цієї книги, бо час близько. Хто неправедний, нехай і далі буде неправедним; і хто нечистий, нехай і далі буде нечистим; і хто праведний, нехай і далі буде праведним; і хто святий, нехай і далі буде святим.
Об'явлення 22:6-11.

Наприкінці книги Об'явлення ми знаходимо ту саму тему, що й на початку Об'явлення. Про спосіб передання і саму звістку знову згадується, коли «Господь Бог» «послав Свого ангела, щоб показати Своїм рабам те, що має незабаром статися». І щойно рабам показано звістку, що окреслює «те, що має незабаром статися», Христос проголошує, що Він приходить скоро. Це звістка, що передує Другому приходу Христа, а відтак є остаточним попереджувальним посланням — те саме послання, представлене як «Об'явлення Ісуса Христа» в першому вірші першого розділу. Благословення, обіцяне в перших трьох віршах Об'явлення, повторюється словами: «блажен, хто дотримується слів пророцтва цієї книги».

У цих віршах ми бачимо розширення процесу передання послання, викладеного в першому розділі, адже після того, як Гавриїл передає звістку Іванові, Іван настільки вражений цією звісткою, що прагне поклонитися Гавриїлові; тоді Гавриїл, скориставшись непорозумінням Івана, зазначає, що небесні ангели, земні пророки та всі, хто дотримується слів цього послання, є «співслугами», які мають поклонятися Богові-Творцеві, а не Божому творінню.

Ці вірші описують ті самі події та те саме послання, які ми розглядаємо в першому розділі. Вони повторюють вірні й правдиві слова, що показують Божим слугам, що незабаром має статися. Послання знову подано в контексті процесу спілкування між Богом і Його слугами.

У двадцять другому розділі ми знаходимо більше доказів того, що це послання є остаточним попереджувальним посланням, бо «час», який «наблизився», позначено як такий, що настає безпосередньо перед закінченням випробувального періоду для людей, адже проголошення: «хто неправедний — нехай і далі лишається неправедним; і хто нечистий — нехай і далі лишається нечистим; і хто праведний — нехай і далі лишається праведним; і хто святий — нехай і далі лишається святим», знаменує закриття цього періоду, ознаменовуючи початок семи останніх кар, які, своєю чергою, завершуються Другим Пришествям Христа.

І того часу постане Михаїл, великий князь, що стоїть за синів твого народу; і настане час скорботи, якої не було відтоді, як існують народи, аж до того часу; і того часу буде спасений твій народ — кожен, хто буде знайдений записаним у книзі.¹ Даниїла 12:1.

Коли вістка третього ангела завершується, милосердя більше не благає за винних мешканців землі. Народ Божий звершив свою працю. Вони прийняли «пізній дощ», «освіження від лица Господнього», і вони готові до години випробування, що перед ними. Ангели поспішно лунуть туди й сюди на небі. Ангел, повернувшись із землі, сповіщає, що його працю завершено; на світ наведено остаточне випробування, і всі, хто виявив свою вірність божественним настановам, отримали «печать живого Бога». Тоді Ісус припиняє Своє заступництво в небесному святилищі. Він підносить Свої руки й гучним голосом каже: «Сталося»; і все ангельське воїнство знімає свої вінці, коли Він робить урочисте проголошення: «Хто несправедливий, нехай і далі чинить несправедливість; і хто нечистий, нехай і далі скверниться; і хто праведний, нехай і далі творить правду; і хто святий, нехай і далі освячується». Об'явлення 22:11. Долю кожного вирішено — життя або смерть. Велика боротьба, 613.

На початку книги Об'явлення і наприкінці книги Об'явлення подано одну й ту саму історію. Поєднання двох уривків дозволяє нам зрозуміти, що «Об'явлення Ісуса Христа» є остаточним попереджувальним посланням людству перед Другим Пришествям Христа. Це послання символічно представлено ангелом, який приходить незадовго до завершення випробувального часу. Послання розділяє людство на два класи залежно від того, чи вони читають, слухають і дотримуються послання, яке розпечатується, коли «час близький», — незадовго до завершення випробувального часу.

Коли ми наближаємося до завершення історії цього світу, пророцтва, що стосуються останніх днів, особливо потребують нашого вивчення. Остання книга Нового Заповіту сповнена істини, яку нам слід зрозуміти. Сатана засліпив уми багатьох, тож вони раді будь-якому приводу не робити Одкровення предметом свого вивчення.

Книга Об'явлення у зв'язку з книгою Даниїла вимагає ретельного вивчення. Нехай кожен богобоязливий учитель замислиться, якнайчіткіше зрозуміти й представити Євангеліє, яке наш Спаситель особисто прийшов відкрити Своему рабові Іванові, — «Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати Своїм слугам те, що незабаром має статися». Ніхто не повинен занепадати духом у вивченні Об'явлення через його, на перший погляд, містичні символи. «Коли ж кому з вас не вистачає мудрості, нехай просить у Бога, Який дає всім щедро й не докоряє». «Блаженний той,

хто читає, і ті, що слухають слова цього пророцтва, і дотримуються написаного в ньому; бо час близький». Ми повинні звіщати світові великі й урочисті істини, що містяться в книзі Об'явлення. Ці істини мають увійти в самі засади та принципи Божої Церкви. Потрібне більш поглиблене та ретельніше вивчення цієї книги, більш ревне представлення істин, що в ній містяться, істин, які стосуються всіх, хто живе в ці останні дні. Усі, хто готується зустріти свого Господа, повинні зробити цю книгу предметом наполегливого вивчення й молитви. Вона є саме тим, що означає її назва, — об'явленням найважливіших подій, які мають відбутися в останні дні історії цієї землі. Івана за його вірність Божому слову та свідченню Христа було заслано на острів Патмос. Але заслання не відлучило його від Христа. Господь відвідав Свого вірного слугу в його засланні й дав йому настанови щодо того, що мало прийти на світ.

Ця настанова має для нас найважливіше значення; бо ми живемо в останні дні історії цієї землі. Незабаром ми увійдемо в час здійснення тих подій, які Христос показав Іванові як такі, що мають відбутися. Коли посланці Господні проголошують ці урочисті істини, вони повинні усвідомлювати, що мають справу з питаннями вічної ваги, і повинні прагнути хрещення Святим Духом, щоб говорити не своїми словами, а словами, даними їм Богом.

Книга Об'явлення має бути відкрита людям. Багатьох навчили, що це запечатана книга, але вона запечатана лише для тих, хто відкидає істину й світло. Істини, які вона містить, слід проголошувати, щоб люди мали можливість підготуватися до подій, які так скоро мають відбутися. Звістка третього ангела має бути представлена як єдина надія на спасіння гинучого світу.

"Небезпеки останніх днів уже над нами, і в нашій праці ми маємо попереджати людей про небезпеку, в якій вони перебувають. Не залишаймо без уваги урочисті сцени, про які пророцтво сповістило і які невдовзі мають відбутися. Ми — Божі посланці, і нам ніколи гаяти час. Ті, хто бажає бути співпрацівниками нашого Господа Ісуса Христа, виявлятимуть глибоку зацікавленість істинами, що містяться в цій книзі. Пером і голосом вони намагатимуться зробити зрозумілими дивовижні речі, які Христос зійшов з небес, щоб відкрити." Знаки часу, 4 липня 1906 р.

Понад сто років тому, у 1906 році, нам повідомили, що невдовзі «ми приступимо до здійснення подій, які Христос показав Іванові, що мають відбутися». Послання все ще було запечатане у 1906 році. Важливо розуміти, що звістка з книги Об'явлення Ісуса Христа відкривається Божому народові безпосередньо перед тим, як ці події відбудуться. Нам сказано, що книга Об'явлення «є саме тим, що означає її назва — об'явленням найважливіших подій, які мають відбутися в останні дні історії цієї землі».

Їх відкривають, щоб народ Божий міг дати попередження, аби ті, хто чують це попередження, «мали можливість підготуватися до подій, які так скоро мають відбутися». Варто зауважити (бо Іван представляє народ Божий у тій історичній добі, коли має бути проголошене це послання), що Іван називає дві причини, за які його переслідували. Саме «через його вірну довіру до Слова Божого і свідчення Христа» він «був засланий на острів

Патмос». Його заслали, бо він приймав і Біблію, і Дух пророцтва, що є «свідченням Ісуса».

І я впав до його ніг, щоб поклонитися йому. І він сказав мені: Гляди, не роби цього; я — співслужитель твій і братів твоїх, які мають свідчення Ісуса; поклоняйся Богові, бо свідчення Ісуса — це дух пророцтва. Об'явлення 19:10.

Іван представляє народ наприкінці світу, який розуміє вістку Одкровення Ісуса Христа й зазнає переслідувань за вірність як Біблії, так і Духові пророцтва.

У перших трьох віршах першого розділу підкреслюється процес спілкування між Богом Отцем та Його слугами. Двадцять другий розділ доповнює розповідь про процес спілкування. Ці два уривки становлять початок і завершення книги Одкровення і разом окреслюють роль Івана в пророчій ілюстрації. Він не просто той, хто записав слова Одкровення, але також представляє тих, хто наприкінці світу передає остаточне попереджувальне послання.

Господь дав слово: велика була громада тих, хто його звіщав. Псалми 68:11

Іван «побачив» і «почув» «речі», які складають це послання, і йому було наказано написати й надіслати його церквам.

Кажучи: Я — Альфа й Омега, перший і останній: і що ти бачиш, напиши в книгу та надішли це сімом церквам, що в Азії; до Ефесу, і до Смирни, і до Пергаму, і до Тіятири, і до Сард, і до Філадельфії, і до Лаодикії. Об'явлення 1:19.

Те, що він «почув» і «побачив», йому було наказано записати й надіслати до семи церков Малої Азії, але коли дійшло до окремих церков, Ісус продиктував послання безпосередньо Іванові, бо кожне послання до кожної з семи церков починається словами «І ангелові церкви в ... напиши». Ісус продиктував окремі послання церквам.

Ісус продиктував Іванові, а також Ісус сказав Іванові записати те, що він бачив і чув, і одного разу Ісус сказав Іванові «не» записувати те, що він почув.

І закричав гучним голосом, як лев ричить; і коли він закричав, сім громів подали голос. А коли сім громів подали голос, я збирався писати; і почув я голос із неба, що сказав мені: Запечатай те, що сказали сім громів, і цього не пиши. Об'явлення 10:3, 4.

Іванові було сказано запечатати те, що виголосили сім громів, і, роблячи це, він запечатував звістку семи громів, так само, як Даниїлові було наказано запечатати свою книгу до часу кінця.

А ти, о Даниїле, приховай ці слова й запечатай книгу аж до часу кінця: багато хто бігатимуть туди й сюди, і знання помножиться. . . . І він сказав: Іди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова замкнені й запечатані до часу кінця. Даниїла 12:4, 9.

Після того як сім громів заговорили своїми голосами, Іванові, як і Даниїлові, щодо книжечки надходить наказ: «Запечатай те, що промовили сім громів». Біблійний коментар адвентистів сьомого дня, том 7, 971.

Ми зауважуємо, що як на початку, так і наприкінці книги Одкровення викладено звістку. Також описано процес передавання цієї звістки. Окремо розглянуто роль Івана в передаванні звістки. Іноді він просто записував те, що бачив і чув. Іншим разом йому диктували, а одного разу йому було сказано не записувати почутого. Звістка Одкровення Ісуса Христа передається Отцем Ісусові, потім Гавриїлові, а далі пророкові Іванові, якому було доручено записати цю звістку й надіслати її церквам.

Напиши те, що ти бачив, і те, що є, і те, що має бути після цього. Об'явлення 1:19.

Можна прочитати цей вірш і не розпізнати пророчий принцип, окреслений у наказі Іванові писати. Записувати «речі», побачені й почуті, означає фіксувати поточну історію, бо за часів Івана ці «речі» існували. Фіксація поточної історії і водночас запис того, що має бути в майбутньому, є основним пророчим правилом у книзі Об'явлення. Івана використано, щоб підкреслити й проілюструвати саме цей принцип і його важливість, адже йому, по суті, було сказано записати «те, що є, і», роблячи це, ти записуватимеш «те, що станеться згодом», бо історія повторюється. Цей пророчий прийом є підписом Ісуса, бо підпис — це ім'я, а Його ім'я в першому розділі Об'явлення — Альфа й Омега. Він ототожнює кінець із початком.

Ми лише розпочинаємо вивчення «Одкровення Ісуса Христа» і наразі розглядаємо перші три вірші першого розділу. Останнє попереджувальне послання під назвою «Одкровення Ісуса Христа» передане від Небесного Отця Ісусові, від Ісуса — Гавриїлові, від Гавриїла — Іванові, який записує його у книгу, щоб надіслати церквам. Оскільки послання так прямо назване «Одкровенням Ісуса Христа», важливо відзначити, що серед усього, що було написано людям натхненням Словом, яке відкриває Христа, одна характеристика того, ким і чим є Ісус, проілюстрована в діяльності Івана, коли він записує це послання. Коли він записував те, що тоді було, він також записував те, що ще має бути.

Істина про те, що історія повторюється, виявляється в тому, що Іван записує застереження для свого часу, яке водночас є застереженням для майбутнього. Коли Іван писав семи церквам на початку існування християнської церкви, він також записував застереження для християнської церкви наприкінці світу. Ця риса Христового характеру виражена в тому, що Христа називають Альфою й Омегою, або початком і кінцем, або першим і останнім. Насправді Біблія вказує на цю рису Христового характеру як на доказ того, що він є єдиним Богом.

У першому розділі Одкровення ми бачимо, як Ісус називає Себе Альфою й Омегою.

Я був у Дусі в день Господній і почув позаду себе великий голос, як сурми, що говорив: Я — Альфа й Омега, Перший і Останній; і що бачиш — напиши в книгу та пошли до семи церков, що в Азії: до Ефеса, і до Смирни, і до Пергаму, і до Тіятири, і до Сард, і до Філадельфії, і до Лаодикії.

І я обернувся, щоб побачити голос, що говорив зі мною. І, обернувшись, побачив сім золотих свічників; і посеред семи свічників — одного, подібного до Сина Людського, вдягнутого в одяг, що сягала до ніг, і підперезаного по грудях золотим поясом. Голова його та волосся були білі, мов вовна, білі, як сніг; а очі його — мов полум'я вогню; а

ноги його — подібні до блискучої міді, ніби розжарені в печі; і голос його — як шум багатьох вод. І мав у правиці своїй сім зір; і з уст його виходив гострий двосічний меч; а обличчя його було, як сонце, що сяє у своїй силі.

І коли я побачив його, упав до його ніг, немов мертвий. І він поклав на мене свою праву руку й сказав мені: Не бійся; Я — Перший і Останній. Одкровення 1:10-17.

У цих віршах багато істини, але тут я лише зауважу, що коли Іван почув голос Христа, подібний до звуку сурми, і обернувся, щоб побачити, хто це говорив до нього, він побачив Ісуса Христа як небесного Первосвященника у святому місці небесної святині. Тоді Ісус назвав Себе Альфою й Омегою, Першим і Останнім. У посланні й у тому, як воно передане, в перших трьох віршах ми знайшли лінію істини, що перегукується з лінією істини наприкінці книги Об'явлення. Як Альфа й Омега, Ісус поєднує кінець із початком, останнє з першим. Наприкінці книги Об'явлення, як і на початку, Він знову називає Себе Альфою й Омегою.

І він сказав мені: Ці слова вірні та істинні; і Господь Бог святих пророків послав Свого ангела, щоб показати Своїм рабам те, що має незабаром статися. Ось, Я незабаром прийду: блаженний, хто зберігає слова пророцтва цієї книги.

І я, Іван, бачив ці речі й чув їх. І коли я почув і побачив, упав ниць, щоб поклонитися перед ногами ангела, який показав мені ці речі. Тоді він сказав мені: Гляди, не роби цього; бо я співслуга твоїй і братів твоїх пророків, і тих, що додержуються слів цієї книги; поклонися Богові.

І він сказав мені: Не запечатуй слів пророцтва цієї книги, бо час близький.

Хто неправедний, нехай і далі буде неправедним; і хто нечистий, нехай і далі буде нечистим; і хто праведний, нехай і далі буде праведним; і хто святий, нехай і далі буде святим.

І ось, я скоро приходжу; і нагорода моя при мені, щоб віддати кожному за його ділами. Я Альфа й Омега, початок і кінець, перший і останній. Об'явлення 22:7–13.

Книга Об'явлення ретельно описує, що, коли Іван записує звістку, ця звістка ґрунтується на принципі: початок ілюструє кінець. Ця звістка є першою істиною, відкритою в Книзі Об'явлення, і та сама істина є останньою, про яку сказано в книзі. І у свідченні на початку і наприкінці Книги Об'явлення Ісус називає Себе Альфою та Омегою, початком і кінцем, Першим і Останнім.

Перші три вірші книги Об'явлення визначають остаточне попереджувальне послання для людства. Це попередження передує семи останнім карам і Другому Пришествю Христа. Звістка з Об'явлення Ісуса Христа була «надіслана і показана» «через його ангела».

Те саме застережне послання потім згадується в останньому уривку книги Об'явлення, і воно також зображене як третій ангел чотирнадцятого розділу Об'явлення.

І третій ангел ішов за ними, промовляючи гучним голосом: Якщо хтось поклоняється звірові та його образіві й приймає його знак на своєму чолі або на своїй руці, той питиме вино гніву Божого, що без домішки виливається в чашу Його люті, і буде мучений вогнем та сіркою перед святими ангелами й перед Агнцем. І дим їхніх мук піднімається на віки віків; і не мають вони спочинку ні вдень, ні вночі — ті, що поклоняються звірові та його образіві, і кожен, хто приймає знак його імені. Об'явлення 14:9-11.

Останнє попереджувальне послання — це послання, представлене в образі третього ангела. Це останнє попередження, адже воно безпосередньо визначає останнє випробування для людства. Є ще один ангел, який іде слідом і приєднується до третього ангела, і цей ангел також є останнім попереджувальним посланням.

І після цього я побачив іншого ангела, який сховався із неба, маючи велику владу; і земля освітілася від його слави. І він вигукнув могутнім голосом, кажучи: Упав, упав великий Вавилон, і став оселею демонів, і пристановищем кожного нечистого духа, і кліткою кожного нечистого та ненависного птаха. Бо всі народи напилися вина гніву її блуду, і царі землі блудодіяли з нею, а купці землі розбагатіли завдяки великій кількості її розкошів.

І почув я інший голос із неба, який промовляв: Вийдіть із неї, народе Мій, щоб ви не стали співучасниками її гріхів і щоб на вас не впали її карі. Бо її гріхи дійшли аж до неба, і Бог згадав її беззаконня. Об'явлення 18:1-5.

Послання, яке є Об'явленням Ісуса Христа, представлене в першому, чотирнадцятому, вісімнадцятому та двадцять другому розділах. Послання позначене ангелом, якого в першій і останній згадці в Об'явленні названо ангелом Гавриїлом, а потім у чотирнадцятому та вісімнадцятому розділах це послання символічно представлене ангелом, що летить у небі або сходить з неба.

Ангел, що сходить з неба у вісімнадцятому розділі, має свій прообраз раніше, у десятому розділі, де ангел сходить і ставить одну ногу на суходіл, а другу — на море. Той ангел має книгу, яку Іванові наказано з'їсти; вона робить його уста солодкими, а череву — гірким. Книга, яку з'їдає Іван, є вісткоюю, і звістка, представлена тією книжечкоюю, є прообразом звістки ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення, тож вона також представляє остаточну попереджувальну вістку.

Нам сказано, що Боже послання було передане й показане через ангела, і коли ми уважно шукаємо в книзі Об'явлення зображення останнього попереджувального послання, виявляємо, що сім разів ангел означає це останнє попереджувальне послання. У першому й останньому випадках це був ангел Гавриїл. Далі, в десятому розділі Об'явлення, маємо ангела, який сходить із маленькою книжечкоюю в руці. У чотирнадцятому розділі Об'явлення маємо ще трьох ангелів, і всі вони представляють останнє попереджувальне послання. Потім у вісімнадцятому розділі Об'явлення маємо ще одного ангела, який представляє те саме останнє попереджувальне послання. Сім разів останнє попереджувальне послання

подане через ангелів. Перший і останній — ангел Гавриїл, а п'ятеро ангелів між першим і останнім — символічні ангели.

Звісно, у кожній з семи церков також є ангел, але вони несуть послання церквам, тоді як останнє попереджувальне послання, про яке ми говорили, — послання, адресоване усьому світу.

Кожну із семи пророчих ліній, що представляють остаточне попереджувальне послання, слід уважно оцінити й узгодити між собою, але на цьому етапі я хочу просто окреслити базовий принцип Альфи й Омеги. Перша згадка теми в Божому Слові є найважливішим орієнтиром. Уперше «насіння» згадується в Біблії в Буття 1:11, де сказано, що насіння родитиме «за своїм родом». Перша згадка про насіння підкреслює, що воно має ДНК, необхідну для самовідтворення. Ісус назвав Боже Слово насінням.

Того ж дня Ісус вийшов з дому й сів біля моря. І зібралися до Нього великі натовпи, так що Він увійшов у човен і сів; а весь народ стояв на березі. І Він говорив їм багато чого притчами, кажучи,

Ось, вийшов сіяч сіяти; і коли він сів, деяке зерно впало при дорозі, і прилетіли птахи та його поклювали; інше впало на кам'янисті місця, де було небагато землі; і відразу зійшло, бо земля там була неглибока: а коли зійшло сонце, його опалило; і, не маючи кореня, воно всохло. Інше впало між терня; і терня зросло та заглушило його: а інше впало на добру землю і принесло плід, одне — стократ, інше — у шістдесят, інше — у тридцять. Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає.

І учні підійшли й сказали Йому: Чому Ти говориш до них притчами?

Він відповів і сказав їм: Бо вам дано знати таємниці Царства Небесного, а їм не дано. Бо кожному, хто має, дано буде, і матиме надмір; а в того, хто не має, віднімуть навіть те, що має. Тому говорю до них притчами: бо вони, дивлячись, не бачать; і, слухаючи, нечують, ані розуміють. І збувається на них пророцтво Ісаї, яке говорить: Слухом почуєте, та не зрозумієте; і дивлячись побачите, та не збагнете. Бо огрубіло серце цього народу, і вухами туго чують, і очі свої заплющили; щоб коли-небудь не побачили очима, і не почули вухами, і не зрозуміли серцем, і не навернулися, і Я зцілив би їх.

Але блаженні очі ваші, бо вони бачать, і вуха ваші, бо вони чують. Бо воістину кажу вам: багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, та не почули.

Отож, вислухайте притчу про сіяча.

Коли хто чує слово про Царство і не розуміє його, тоді приходить лукавий і вириває те, що було посіяне в його серці. Це той, у кого насіння було посіяне край дороги.

А посіяне на кам'янистому ґрунті — це той, хто слухає слово і відразу з радістю приймає його; та не має в собі кореня й недовго тримається: бо коли через слово виникає утиск чи переслідування, він негайно спотикається.

А той, що прийняв насіння між тернами, — це той, хто слухає слово; і клопоти цього світу та оманливість багатства заглушують слово, і він стає неплодним.

А посіяне на добру землю — це той, хто чує слово і розуміє його; він також приносить плід і дає врожай: хто у сто разів, хто у шістдесят, хто у тридцять. Матвія 13:1–23.

Насіння, яким є Боже Слово, містить усю ДНК, необхідну, щоб виростити повноцінну рослину. Перша згадка про тему в Божому Слові містить усі елементи цієї теми, які тільки є. Цей факт називають «правилом першої згадки». Чим уважніше розглядати це правило, тим очевиднішим воно стає.

Перш ніж ми продовжимо наше пояснення Альфи й Омеги та визначення Божого Слова як насіння, варто, на підставі щойно цитованого уривка з Євангелія від Матвія, розглянути деякі доречні моменти для нашого розгляду книги Об'явлення. Усі пророки говорять про кінець світу.

«Кожен із давніх пророків говорив менше для свого часу, ніж для нашого, так що їхнє пророкування має силу для нас. “Усе це ставалося з ними як прообрази; а описане нам насторогу, що досягли кінця віків”. 1 Коринтян 10:11. “Не їм самим, а нам служили тим, що нині звіщено вам через тих, які благовістили вам Євангеліє Духом Святим, посланим з неба; у що бажають заглянути ангели”. 1 Петра 1:12....»

"Біблія накопичила й збрала воедино свої скарби для цього останнього покоління. Усі великі події та урочисті діяння історії Старого Заповіту повторювалися і повторюються в церкві в ці останні дні." Вибрані повідомлення, книга 3, 338, 339.

Цей уривок наводить трьох свідків (Павла, Петра і Еллен Вайт), які свідчать про те, що всі пророки говорять про кінець світу — саме той час, коли таємниця книги Одкровення розпечатується. Тому в тринадцятому розділі Євангелія від Матвія, коли Ісус сказав: «Блаженні ваші очі, бо вони бачать, і ваші вуха, бо вони чують. Бо істинно кажу вам: багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, та не почули», — Він висловлював те саме благословення, яке зазначене в перших трьох віршах першого розділу книги Одкровення.

Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова цього пророцтва та дотримуються того, що в ньому написано, бо час близький. Об'явлення 1:3.

Ісус розповів притчу про Сіяча, а тоді учні були спонукані звернутися до Нього щодо цієї притчі. Але перш ніж вони вступили у спілкування з Ісусом, Він промовив до них, а що ще важливіше — до нас: «Хто має вуха слухати, нехай слухає!»

Ісус наводить притчу й завершує її попередженням для тих, хто має волю слухати. Потім учнів вводять у бесіду, де Ісус порушує щонайменше три важливі думки. Він окреслює відмінність між двома категоріями слухачів і, роблячи це, посилається на уривок з книги Ісаї, щоб надати друге свідчення про дві категорії слухачів (бо пам'ятаймо, усе це подано в контексті тих, хто має волю слухати). Третя думка, яку він висуває, понад дві категорії слухачів і книгу Ісаї як друге свідчення, полягає в тому, що Боже Слово є насінням. Отже,

той факт, що Боже Слово є насінням, є частиною того, що мають почути ті, хто слухає Одкровення Ісуса Христа в першому розділі Одкровення. У перших трьох віршах є двоє слухачів, так само як у Матвія 13 є дві категорії слухачів. Матвія 13 просто додає певне розуміння різних способів, якими ті, хто відмовляються слухати, обирають не слухати. А свідчення Ісаї додає ще більше до звістки, яку ми маємо почути.

У рік смерті царя Оззії я бачив також Господа, що сидів на престолі високому та піднесеному, і поділ Його одежі наповнював храм. Над Ним стояли серафими: кожен мав по шість крил; двома він закривав обличчя, і двома закривав ноги, а двома літав. І один кликав до іншого та говорив: Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави Його! І захиталися основи порогів від голосу того, хто кликав, і дім наповнився димом.

Тоді я сказав: Горе мені! бо загинув я, бо я людина нечистих уст, і серед народу нечистих уст я живу, бо очі мої бачили Царя, Господа Саваота.

Тоді прилетів до мене один із серафимів, і в руці його був палаючий вуголь, який він узяв кліщами з жертовника; і він поклав його на мої уста та сказав: Оце торкнулося твоїх уст; і провиня твоя знята, і гріх твій очищено.

І почув я голос Господа, що говорив: Кого мені послати, і хто піде для нас? Тоді сказав я: Ось я, пошли мене.

І він сказав: Иди та скажи цьому народові: Слухатимете — та не зрозумієте; дивитиметесь — та не збагнете. Учини затверділим серце цього народу, обтяж їхні вуха і заліпи їхні очі, щоб вони не бачили своїми очима, і не чули своїми вухами, і не розуміли своїм серцем, і не навернулися та не були зцілені.

Тоді я сказав: Господи, доки? А Він відповів: Аж поки міста не будуть спустошені без мешканця, і доми — без людини, і земля не стане цілковитою пусткою, і Господь віддалить людей далеко, і буде велике запустіння посеред краю. Та все ж у ній буде десята частина, і вона знову повернеться та буде винищена: як теревинт і дуб, у яких, коли вони скидають листя, залишається пень: так святе насіння буде її пнем. Ісаїя 6:1-13.

Звісно, цей уривок з Ісаї надзвичайно вражає глибиною пророчих тем, яких він стосується. Багато з цих тем неодноразово обговорювалися в Таблицях Авакума, тож ми просто підсумуємо пункти з цього уривка, які підкріплюють наш розгляд згадки Ісуса про те, що Його слово є насінням.

Було встановлено, що Ісаїя в цьому уривку представляє пророка і, отже, Божий народ наприкінці часу. Що ще важливіше для нашої теми, Ісаїя представляє народ, який жив у гріху, водночас діючи в межах Божої церкви. Поки Ісаїя не отримав одкровення Божої слави, він не усвідомлював власної гріховності. Він був лаодикійцем, він був сліпим.

Ісаїя викривав гріх інших; але тепер він бачить себе підданим тому самому осуду, який він проголошував проти них. Його задовольняла холодна, безжиттєва обрядовість у поклонінні Богові. Він не усвідомлював цього, доки йому не було дано видіння Господа.

Якими малими тепер здавалися його мудрість і здібності, коли він споглядав святість і велич святині. Яким недостойним він був! Яким непридатним для священної служби! Його погляд на себе можна було б висловити словами апостола Павла: «О нещасна я людина! Хто визволить мене від цього тіла смерті?»

Але Ісаї в його скорботі було послано полегшення. "Тоді прилетів до мене один із серафимів, маючи в руці жар, який він узяв кліщами з жертвника: і він приклав його до моїх уст і сказав: Оце доторкнулося твоїх уст; знята з тебе твоя вина, і гріх твій очищений." Ісаї 6:6, 7.

Видіння, дане Ісаї, відображає стан Божого народу в останні дні. Їм дано привілей вірою бачити діло, що звершується в небесному святилищі. «І відчинився Божий храм на небі, і в Його храмі було видно ковчег Його заповіту». Коли вони вірою заглядають у Святе святих і бачать працю Христа в небесному святилищі, вони усвідомлюють, що вони — народ із нечистими устами, народ, уста якого часто промовляли марноту, а таланти якого не були освячені й ужиті на славу Бога. Не дивно, що вони можуть впасти у відчай, коли порівнюють власну слабкість і негідність із чистотою та прекрасністю славного характеру Христа. Але якщо вони, як Ісаї, приймуть те враження, яке Господь задумав покласти в їхні серця, якщо смирять свої душі перед Богом, для них є надія. Над престолом — веселка обітниць, і те діло, яке було зроблене для Ісаї, звершиться в них. Бог відповість на прохання, що виходять зі скрушеного серця.

"Мета цієї великої й урочистої Божої справи — зібрати снопи в небесну житницю; бо земля має наповнитися славою Господньою. Тож нехай ніхто не лякається, коли бачить пануюче зло й чує мову, що виходить із нечистих уст. Коли сили темряви вишикуються проти Божого народу; коли сатана збере свої сили для останньої великої битви, і його сила здаватиметься великою й майже непереборною, [тоді] ясне бачення Божої слави, престолу високого й піднесеного, увінчаного райдужним луком обітниць, дасть утіху, певність і мир." Review and Herald, 22 грудня 1896 р.

Видіння «відображає стан Божого народу в останні дні». Божий народ в останні дні — це лаодикійці.

Ангелові Лаодикійської церкви напиши: Так говорить Амін, Свідок вірний і правдивий, початок творіння Божого: Знаю діла твої: ти ні холодний, ні гарячий. О, коли б ти був холодний або гарячий! Отож, що ти теплий, і ні холодний, ні гарячий, то виплюну тебе з уст Моїх. Бо ти кажеш: Я багатий, збагатився і ні в чому не маю потреби; а не знаєш, що ти нещасний, і жалюгідний, і вбогий, і сліпий, і нагий. Раджу тобі купити в Мене золота, випробуваного в огні, щоб ти збагатився; і білу одежу, щоб зодягнутися, і щоб не з'явилася ганьба твоєї наготи; і намасти очі свої очною маззю, щоб ти бачив.

Кого люблю, того докоряю й караю; тож будь ревний і покайся. Ось, стою біля дверей і стукаю: коли хто почує Мій голос і відчинить двері, увійду до нього й вечерятиму з ним, а він зі Мною. Переможцеві дам сісти зі Мною на Моєму престолі, як і Я переміг і сів з Отцем Моїм на Його престолі.

Хто має вухо, нехай чує, що Дух говорить церквам. Одкровення 3:14-22.

Послання до Лаодикійської церкви є приголомшливим осудом і стосується Божого народу в теперішній час.

І ангелові Лаодикійської церкви напиши: Так говорить Амін, Свідок вірний і правдивий, початок Божого творіння; Я знаю діла твої, що ти не холодний і не гарячий: о, коли б ти був холодний або гарячий! А що ти теплий, і ні холодний, ні гарячий, то вивергну тебе з уст Моїх. Бо ти кажеш: Я багатий, і розбагатів, і ні в чому не маю потреби; і не знаєш, що ти нещасний і жалюгідний, і вбогий, і сліпий, і нагий.'

Господь тут показує нам, що звістка, яку мають нести Його народіві служителі, яких Він покликав застерігати народ, не є звісткою про мир і безпеку. Вона не лише теоретична, але практична в усьому. Народ Божий у посланні до Лаодикійців представлено як таких, що перебувають у стані плотської безпечності. Вони почувуються спокійно, вважаючи себе в піднесеному стані духовних досягнень. "Бо ти кажеш: я багатий, і збагатився, і ні в чому не маю потреби; і не знаєш, що ти нещасний, і жалюгідний, і вбогий, і сліпий, і нагий."

Яка більша омана може опанувати людські уми, ніж упевненість у тому, що вони мають рацію, тоді як вони всі помиляються! Звістка Правдивого Свідка застає Божий народ у сумній омані, проте щирим у цій омані. Вони не знають, що їхній стан жалюгідний в очах Божих. Поки ті, до кого звернено ці слова, тішать себе думкою, що перебувають у піднесеному духовному стані, звістка Правдивого Свідка руйнує їхню самозаспокоєність приголомшливим викриттям їхнього справжнього стану — духовної сліпоты, убогості та жалюгідності. Це свідчення, таке гостре й суворе, не може бути помилковим, адже говорить Правдивий Свідок, і Його свідчення мусить бути істинним.

Тим, хто почувується впевненим у своїх досягненнях і вважає себе багатим на духовне знання, важко прийняти звістку, яка заявляє, що вони обмануті й потребують усілякої духовної благодаті. Неосвячене серце «лукаве над усе й украй зіпсуте». Мені було показано, що багато хто лестить себе думкою, нібито вони добрі християни, тоді як не мають жодного променя світла від Ісуса. Вони не мають власного живого досвіду в божественному житті. Їм потрібна глибока й всебічна праця самоприниження перед Богом, перш ніж вони відчують свою справжню потребу в ревних, наполегливих зусиллях, щоб здобути дорогоцінні благодаті Духа. Свідчення, том 3, с. 252, 253.

Коли Ісая на вернувся, вийшовши зі свого лаодикійського стану, він зголосився нести світові останнє попереджувальне послання. Третій вірш шостого розділу пов'язує пророчу історію Ісаї з пророчою історією вісімнадцятого розділу Об'явлення, коли ангел сходить і освітлює землю своєю славою.

І після цього я побачив іншого ангела, що сховався із неба, маючи велику владу; і земля була осяяна його славою. Об'явлення 18:1.

Ісая представляє Божий народ у час, коли сходить ангел з вісімнадцятого розділу Одкровення, бо коли його було взято в небесне святилище, він почув, як серафими проголошують: "Свят, свят, свят Господь Саваоф: уся земля повна Його слави." Ісая, як і

Іван в Одкровенні, представляє Божий народ, який проголошує остаточне попереджувальне послання. Іван називав Божий народ "залишком", а Ісаїя називав їх "десятою частиною", або десятиною. Кореневе слово в єврейській мові означає "віддавати десятину".

Пророче питання «доколи?», яке поставив Ісаїя, неодноразово повторюється в Божому Слові (і для стислості відповідь на питання «доколи?» полягає в тому, що воно позначає настання національного недільного закону в Сполучених Штатах). За словами Еллен Вайт, тоді «за національним відступництвом настане національна руїна», а за Ісаєю — це тоді, «коли міста будуть спустошені без мешканця, і доми без людини, і земля буде цілком спустошена, і Господь віддалить людей далеко, і буде велике покидання посеред землі». «Велике покидання посеред землі» — це ті «багато хто», які будуть повалені під час недільного закону, згідно з Даниїла 11:41. Це ті особи з Ісаї 6 та Матвія 13, які мають очі, але не бачать, і мають вуха, але не чують, а також ті з Об'явлення 3, що відкидають пораду Лаодикійській церкві.

Він увійде також у Прекрасний край, і багато країн буде повалено; але ці врятуються з його руки: Едом, і Моав, і головні з синів Аммона. Даниїла 11:41

Ісаїя мав видіння Ісуса Христа у Його святині, як і Іван в Об'явленні. Ісаїя уособлює «десяту частину» або десятину, яка «повертається» і «буде з'їдена» як дерево. Єврейське слово, перекладене як «з'їдена», означає споживати вогнем. Проте «десятина» має в собі «сутність», яку вогонь не споживає. Очевидно, дев'ять десятих не мали тієї сутності? Вогонь, представлений як той, що поїдає та знищує теревинф і дуб, — це вогонь Посланця Заповіту, який раптово приходить до Свого храму в книзі Малахії.

Ось, я пошлю мого посланця, і він приготує дорогу переді мною: і Господь, якого ви шукаєте, несподівано прийде до свого храму, навіть посланець заповіту, яким ви тішитесь: ось, він прийде, говорить Господь Саваот.

Та хто витримає день Його приходу? І хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він — як вогонь плавильника і як луг пральників. І Він сяде як плавильник і очищувач срібла, і очистить синів Левія, і переплавить їх, як золото й срібло, щоб вони приносили Господу приношення в праведності. Тоді приношення Юди та Єрусалима буде приємним Господу, як за давніх днів і як за колишніх років. Малахії 3:1–4.

Десята частина у Ісаї (тобто десятина) — це також Малахієве "приношення в праведності". Малахієве приношення — це Божий народ, представлений як "сини Левія", яких очищують вогнем, щоб принести "приношення в праведності", а ті, кого "поїдає" вогонь у свідченні Ісаї, — це десята частина, або десятина.

Згідно з благодаттю Божою, що дана мені, як мудрий будівничий, я поклав основу, а інший буде на ній. Але нехай кожен пильнує, як він буде на ній. Бо ніхто не може покласти іншої основи, ніж та, що покладена, — Ісус Христос. Коли ж хто буде на цій основі золото, срібло, дорогоцінне каміння, дерево, сіно, соломі, — діло кожного стане явним: бо день це покаже, оскільки воно відкривається у вогні; і вогонь випробує діло кожного, яке воно є. 1 Коринтян 3:10-13.

Павло тут стверджує, що діла кожної людини будуть виявлені «вогнем». У Малахії вогонь випалює шлак. В Ісаї очищення «десятої частини» відбувається «коли» вони скидають своє листя. Листя є символом прихованого гріха, претензійності та самовпевненості, про що свідчать Адам і Єва.

«Десятина» Ісаї має в собі сутність, яку неможливо спалити дотла, і цією сутністю є «святе насіння». Вона має в собі Христа — надію слави. Сам Ісаї є «святим насінням», а також тією «десятиною», яку він визначає. І «святе насіння», і «десятина» повертаються від Лаодикійського стану до Філадельфійського стану через Об'явлення Ісуса Христа у Його святилищі.

Видіння Божої слави, яке змушує Ісаї вигукнути, що він загинув, що він нечистий і грішник, який потребує прощення, відбувається в небесному святилищі, коли дерева скидають своє листя. Слово «cast» означає «викидати» або «зрубувати» дерево. Тут представлено відкинення Лаодикії. «Десятина», або останок, пройде через очищувальний «вогонь», принесений Посланцем Заповіту Малахії, внаслідок чого людські діла будуть духовно спалені, і залишаться лише «сутність», яку не можна спалити, тобто «Святе Насіння». Ті, хто відмовляється слухати, будуть відкинені, мов мертве сухе листя, або вивергнуті з уст Господа.

Ісус — Святе Насіння, а насінина містить усю необхідну ДНК, щоб виростити всю рослину. Слово Боже — це насіння, і тому перша згадка про щось у Слові Божому містить усю інформацію, необхідну, щоб довести це питання до повної зрілості у віруючому, якщо його правильно зрозуміти.

Шостий розділ книги Ісаї вказує на народ, який не «почує» у час, коли ви МУСИТЕ почути, щоб бути благословеними звісткою Одкровення Ісуса Христа. Народ, про який говорив Ісус, був вибраним народом Божим, був Його дружиною, був Його заповітним народом, був стародавнім Ізраїлем.

Стародавній Ізраїль, або перший Ізраїль, є прообразом сучасного, або останнього, Ізраїлю. Народ Божий наприкінці світу — це адвентисти сьомого дня, Його обраний народ, Його дружина, Його народ заповіту — сучасний Ізраїль. Поєднані свідчення історії Ісаї та історії Христа дають двох свідків, які стверджують, що наприкінці світу адвентизм сьомого дня перебуватиме в загубленому й нездатному до спасіння "стані", представленому в посланні до Лаодикії.

Вони насправді не є такими, яких неможливо спасти, а лише такими, яких неможливо спасти у їхньому лаодикійському стані, як був Ісаї до свого досвіду і як були юдеї часів Христа.

Одна з речей, яку має «почути» лаодикієць, — це притча про сіяча. Він має «почути» в тій притчі, що Боже Слово — це «насіння», святе насіння. Коли це «почуто», тоді закладається підвалина, яка починає відкривати приховане послання Об'явлення, адже це послання полягає в глибокому визнанні, що Ісус є Альфа й Омега, Перший і Останній, Початок і

Кінець. Розуміння зв'язку кінця з початком передбачає розуміння того, що Ісус є Словом і що Він є Насінням.

На початку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Богом. Воно було на початку у Бога. Усе через нього постало; і без нього не постало нічого з того, що постало. У ньому було життя; і життя було світлом людей. І світло світить у темряві, і темрява не досягнула його. Івана 1:1-5.

А обітниці були дані Авраамові та його нащадкові. Він не говорить: «і нащадкам», ніби про багатьох; а як про одного: «і нащадкові твоєму», який є Христос. Галатам 3:16.

Щоб збагнути взаємозв'язок між кінцем і початком, необхідно розуміти «правило першої згадки». Правило першої згадки стверджує, що початок теми є найважливішою згадкою, бо він містить усю оповідь, адже, як Слово Боже, він є насінням. Остання згадка є другою за важливістю в тому сенсі, що саме там усі елементи оповіді зводяться воедино, не залишаючи жодних незавершених питань. Але саме середні згадки щодо теми надають оповіді сили й ясності, і в цьому сенсі середина так само необхідна, як початок чи кінець.

Є ще багато що сказати щодо цієї теми, але, повертаючись до уривка в тринадцятому розділі від Матвія, можемо зауважити, що Ісус визначив дві категорії людей: тих, хто чує, і тих, хто не чує. Він вказує на більше ніж один спосіб не почути, а потім проголошує благословення над тими, хто чує.

Та блаженні ваші очі, бо вони бачать; і ваші вуха, бо воничують. Бо істинно кажу вам: багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, і не побачили; і почути те, що ви чуєте, і не почули. Тож послухайте притчу про сіяча. Матвія 13:16–18.

Пророчо кажучи, це «благословення» є тим самим благословенням, що й в Одкровенні 1:3:

Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова цього пророцтва, і дотримуються того, що написано в ньому: бо час близький.

Посилання Ісуса в тринадцятому розділі Євангелія від Матвія на шостий розділ книги Ісаї, у поєднанні з писаннями Еллен Вайт, підтверджує, що наприкінці світу будуть речі, які буде видно і чути, такі надзвичайні, що багато праведних мужів і пророків бажали жити в той період часу, коли остаточне попереджувальне послання мало бути розпечатане, і що люди тоді 'побачать' і 'почують' їх.

Іванові було сказано запечатати те, що «Сім Громів» промовили в десятому розділі, а в двадцять другому розділі проголошується: «Не запечатуй слів пророцтва цієї книги, бо час близький». Наступний вірш вказує на закриття часу випробування для людства. Безпосередньо перед закриттям часу випробування є проголошення розпечатати «Сім Громів», що є єдиним уривком у книзі Об'явлення, запечатаним на той час. Щодо «Семи Громів», нам повідомлено, що вони представляють початок і кінець адвентизму.

Особливе світло, дане Іванові, яке було виражене у семи громах, було окресленням подій, що мали відбутися під час звісток першого й другого ангела. . . .

Після того, як ці сім громів промовили своїми голосами, Іванові, як і Даниїлові, надходить веління щодо книжечки: «Запечатуй те, що промовили сім громів». Йдеться про майбутні події, які будуть відкриті у своєму порядку. Біблійний коментар адвентистів сьомого дня, том 7, с. 971.

Сім громів представляють події на початку адвентизму в історії першої й другої ангельської вістки, з 1798 року до 22 жовтня 1844 року, і в тій самій, згаданій вище, статті сказано, що Сім громів «стосуються майбутніх подій, які будуть відкриті у своєму порядку». Початкова історія адвентизму ілюструє завершення адвентизму, бо Ісус Христос, як Альфа й Омега, ставить Свою печать на всій історії адвентизму, адже це така ж священна історія, як і історія стародавнього Ізраїлю.

За словами Ісуса в тринадцятому розділі Євангелія від Матвія, ці події — те, що пророки бажали побачити, і за пізнання яких учні були благословенні. Ці учні представляють Божий народ наприкінці світу, який благословенний за те, що бачить і чує. Те, що вони бачать ічують, — це звістка Одкровення Ісуса Христа, яка також представлена звісткою Семи Громів, що представляють як мілеритську історію, так і історію ста сорока чотирьох тисяч.

Усі послання, дані у 1840–1844 роках, мають нині бути проголошені з силою, бо багато людей втратили орієнтири. Ці послання мають бути донесені до всіх церков.

Христос сказав: «Блаженні ваші очі, бо вони бачать; і ваші вуха, бо воничують. Бо істинно кажу вам, що багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, — та не почули» [Матвія 13:16, 17]. Блаженні ті очі, що бачили те, що було побачене в 1843 і 1844 роках.

"Звістка була дана. І не слід зволікати з повторним проголошенням звістки, бо знаки часу сповнюються; завершальна праця має бути виконана. Велика праця буде звершена за короткий час. Незабаром за Божим призначенням буде дана звістка, що переросте у гучний клич. Тоді Даниїл постане у своїй долі, щоб дати своє свідчення." Видання рукописів, том 21, 437.

Еллен Уайт ототожнює історію, яку Христос визначив як історію, що праведні люди бажали побачити, з історією міллеритів з 1840 по 1844 роки, а потім каже, що "невдовзі за Божим призначенням буде дано послання, яке переросте в гучний клич." "Гучний клич" символізує останнє попередження третього ангела, і коли це послання буде дане, воно повторить історію початку адвентизму. Останнє попереджувальне послання — це "послання", які "мають піти до всіх церков", і всі "послання, дані в 1840-1844 роках, мають прозвучати з силою нині."

Альфа й Омега ілюструє кінець початком. Еллен Уайт зазначає, що «послання мають надійти до всіх церков», а Ісус сказав Іванові: «Я — Альфа й Омега, Перший і Останній; і те, що ти бачиш, запиши в книгу та пошли до семи церков, що в Азії: в Ефес, і в Смирну, і в Пергам, і в Тіятири, і в Сарди, і в Філадельфію, і в Лаодикію».

Послання 1840–1844 років є частиною того, що має бути надіслане церквам.